31/12/2019

“Εποίησεν ως Αγαθός το χρήσιμον”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Μήνυμα του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Δημητριάδος και Αλμυρού κ.κ. Ιγνατίου για τη νέα χρονιά:

“Ανατολή του νέου έτους σήμερα, μέσα στη λάμψη εκθαμβωτικών στολισμών και γιορτινών εκπλήξεων. Μία ακόμη Πρωτοχρονιά, ικανή να τροφοδοτήσει την βασανισμένη μας καθημερινότητα με προοπτική ελπίδας. Αφορμή να ονειρευτούμε, να σχεδιάσουμε, να στοχαστούμε. Ευκαιρία, όμως, και να εστιάσουμε σε μία αδιαμφισβήτητη αλήθεια, που εκπέμπει ο γιορταστικός περίγυρος τούτων των ημερών. Την ακόρεστη δίψα μας για ζωή και χαρά.

Αυτήν την εσώτερη ανάγκη της ψυχής μας απηχούν, άλλωστε, και οι ευχές, που κατακλύζουν την πανηγυρική ατμόσφαιρα της πρώτης ημέρας του έτους. Οι περισσότερες για μακροημέρευση και ευτυχία. Μαρτυρούν τη λαχτάρα μας να ζήσουμε, να προλάβουμε την ίδια τη ζωή, να δούμε, να γευτούμε, να χαρούμε, να νοιώσουμε δυνατά και έντονα συναισθήματα. Οι δυσκολίες και οι θλίψεις που

καθημερινά πληθαίνουν ολόγυρά μας, τα άγχη και τα αδιέξοδα που μας πολιορκούν αδυσώπητα, εντείνουν την ανάγκη μας για αναζήτηση χαράς. Κυρίως, όμως, αποζητούμε να δώσουμε διάρκεια στο πέρασμά μας από τη γη, ιδιαίτερα όταν συνειδητοποιούμε ότι οι κτύποι του ρολογιού ρυθμικά, σιωπηλά και αδιάκοπα βυθίζουν στο παρελθόν τις στιγμές μας, μετρούν την πρόοδο της φθοράς στο κορμί μας, υπογραμμίζουν την οριακότητά μας, πνίγοντας την αυτάρκεια και την αλαζονεία μας. Προξενεί ίλιγγο η σκέψη, πόσο λιγοστή και αδύναμη είναι η ατομική μας ύπαρξη μπροστά στην πανίσχυρη δύναμη του χρόνου. Εκείνος υπερβαίνει κάθε δυνατότητά μας να τον αναχαιτίσουμε. Απέραντος, αχανής και μεγαλειώδης, γεμάτος μυστήριο και σιωπή, συμπαρασύρει στην αέναη πορεία του τη ζωή μας, σαν έναν απειροελάχιστο κόκκο συμπαντικής σκόνης, ωστόσο όμως μοναδικό και ανεπανάληπτο.

Χρόνος φεύγει, χρόνος έρχεται˙ αναμφίβολα ο βίος μας κυλάει και παρέρχεται ανεπιστρεπτί, μα η ενδόμυχη επιθυμία μας παραμένει η ίδια: να ζήσουμε και να χαρούμε.

Φαντάζει, ίσως, εκπληκτικό και ασύλληπτο το γεγονός ότι είναι στη διάθεσή μας και στη δική μας επιλογή, η ανεξάντλητη και εν πολλοίς αγνοημένη, πηγή ζωής και ευτυχίας. Ιδού, Εκείνος, που είναι η όντως Ζωή, και ζωής χορηγός, «εποίησε ως αγαθός το χρήσιμον, ως σοφός το κάλλιστον, ως δυνατός το μέγιστον», για να ζήσει ο κόσμος. Ο Άχρονος Υιός του Θεού, που χρόνους και καιρούς εξουσιάζει, ήλθε ως άνθρωπος στη φτωχή μας γη, όχι μόνον «ίνα ζωήν έχωμεν», αλλά και «περισσόν έχωμεν». Φόρεσε την ανθρώπινη σάρκα, για να μας δώσει ζωή αιώνια, «απαθανατίζων το πρόσλημμα». Υπέμεινε εκούσια πάνω στο Σταυρό τον πιο κατώδυνο θάνατο, υπέρ της του κόσμου ζωής. «Εκεντήθη» η ζωηφόρος πλευρά Του, και ανέβλυσαν αστείρευτοι κρουνοί στη διψασμένη για ζωή ανθρωπότητα. Μπορεί ο χρόνος να είναι πανδαμάτωρ, αλλά ο Κύριός μας, ως Παντοκράτωρ, μας εξασφάλισε όλες τις προϋποθέσεις, ώστε, όταν πιστεύουμε σε Εκείνον, να έχουμε ζωή αιώνια, και χαρά αναφαίρετη.

Όντως ενθαρρυντική η διδαχή της Εκκλησίας μας, συχνή, όμως, και η απορία μας. Πώς είναι δυνατόν να φθάσουμε στην εμπειρία αυτής της μόνιμης χαράς και ατελεύτητης ζωής; Ο Άγιος Ιωάννης ο Σιναΐτης στην «Κλίμακα» λέγει ότι: όταν πλησιάζεις και ακουμπάς ένα φυσικό σώμα, σου μεταδίδει την ψυχρότητα ή την θερμότητά του. Ακουμπάς ένα ψυχρό τζάμι, αισθάνεσαι ότι κρυώνεις, παίρνεις από την ψυχρότητά του. Αντίθετα: ακουμπώντας μία ζεστή θερμάστρα, ζεσταίνεσαι. Κατά ανάλογο τρόπο, όποιος αγωνίζεται να προσεγγίσει και να αγγίξει Εκείνον, που είναι η όντως Ζωή και η μόνη αληθινή χαρά και μακαριότητα, οπωσδήποτε θα λάβει στο μέτρο των δυνατοτήτων του την εμπειρία αυτών των βιωμάτων.

Ζωή, για μας τους Χριστιανούς, δεν είναι απλώς και μόνον η επιβίωσή μας, τα αγαθά μας, η καθημερινότητά μας. Ζωή είναι ο ίδιος ο Χριστός μας, που ολοκληρωτικά μας χαρίζεται, αφού είναι «ο προσφέρων και προσφερόμενος» σε κάθε Θεία Λειτουργία. Ζωή είναι και η συνάντηση με τον πλησίον, την εικόνα του Θεού, την εν πολλοίς περιφρονημένη και εμπερίστατη. Περίσσεια δε ζωής είναι η δική μας διαρκής κοινωνία με τον Χριστό μέσα στην Εκκλησία, η συνάντηση μαζί Του, η είσοδος στη χαρά της παρουσίας Του. Δεν περιγράφεται ούτε αναλύεται η χαρά αυτή. Μπαίνει κανείς στη χαρά. Εισέρχεται στη χαρά του Κυρίου του. Και, φυσικά, η εμπειρία αυτή προσφέρεται με το κατ’ εξοχήν Μυστήριο, που από τα πρωτοχριστιανικά χρόνια υπήρξε η πηγή και το πλήρωμα της χαράς: την Θεία Ευχαριστία.

Μάς καλεί διαρκώς ο Χριστός κοντά Του, να μας χαρίσει περίσσεια ζωής και μακαριότητας. Σε μας επαφίεται η ανταπόκριση στο κάλεσμά Του. Δώρο δικό Του είναι και ο χρόνος, και μαρτυρία της αγάπης Του για όλους μας. Σε μας επαφίεται η επιλογή να τον αξιοποιήσουμε. Είναι καταπληκτικό ότι αυτή η αλληλουχία των απειροελάχιστων στιγμών του βίου μας κρύβει μία ασύλληπτη δυναμική, μία προοπτική αθανασίας. Μας προσφέρονται, για να γευόμαστε από τώρα τους θησαυρούς της Βασιλείας Του, μας δίδονται, για να αυξάνουμε την αγάπη μας σε Εκείνον, μας χαρίζονται, για να μεταμορφωνόμαστε καθημερινά σε αγίους. Δεν έχουμε το δικαίωμα να τις σπαταλήσουμε ασυλλόγιστα.

Η είσοδός μας, άλλωστε, στη νέα χρονιά μάς προσφέρεται ως πολύτιμη ευκαιρία για μία καινούργια αρχή. Ας αναζητήσουμε κοντά στο Χριστό μας το πλήρωμα της χαράς και το «περισσόν» της ζωής, και δεν θα απογοητευτούμε. Ας κάνουμε την κάθε στιγμή μας εφαλτήριο για την αιωνιότητα και την άληκτη μακαριότητα, αναζητώντας διαρκώς την αίσθηση της στοργικής παρουσίας του Θεού στη ζωή μας, ψηλαφώντας την αγάπη Του για μας στις άπειρες δωρεές Του, αφήνοντάς την να διηγηθεί όλες τις λεπτομέρειες της καθημερινότητάς μας. Ιδού μία πρόταση και πρόκληση μαζί για τον καινούργιο χρόνο, με επαγγελία χαράς και ελπίδας,

ικανή να μας ανανεώσει και να καταξιώσει την ύπαρξή μας, να δώσει ζωή και υπόσταση, μεγαλείο και βάθος στις επιδιώξεις μας”.